

Anna várakozása

Köszöntés: „Közel van az Úr a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti (Zsolt 34,19-21).“ Ámen.

Gyülekező ének: 464 dicséret: „Jöjj, királyom, Jézusom...”

Fennálló ének: 312. dicséret: 1. verse: „Várj, ember szíve készen!...”

Fő ének: 312. dicséret: 2-4. versei: „Jól, készítsétek útát!”

Előfohász: „Egek, harmatozzatok a magasból, hulljon igazság a fellegekből! Táruljon fel a föld, és teremjen szabadságot, sarjadjon igazság is vele! Én, az Úr teremtettem mindezt. Kegyelem és békeség Istentől, a mi Atyánktól és Krisztus Jézustól, a mi Üdvözítőnktől (Ézs 45,8; Tit 1,4) Ámen.

Lekcia: Sámuel első könyve 1. rész 1-18. versei: *„Volt egy ember Rámátajim-Cófímból, Efraim hegyvidékéről, akinek Elkáná volt a neve; efrátai volt, Jeróhámnak a fia, aki Elíhú fia, aki Tóhú fia, aki Cúf fia volt. Két felesége volt; az egyiknek Anna, a másiknak Peninná volt a neve. Peninnának voltak gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei. Ez az ember évenként fölment városából Sílóba, hogy imádkozzon, és áldozzon a Seregek Urának. Ott pedig Éli két fia, Hofní és Fineás voltak az Úr papjai. Amikor eljött az a nap, amelyen Elkáná áldozni szokott, egy-egy részt adott feleségének, Peninnának meg mindegyik fiának és lányának. Annának is csak egy részt adott, pedig Annát nagyon szerette, de az Úr bezárta a méhét. Vetélytársa is sokat bosszantotta őt, hogy felingerelje, mivel az Úr bezárta a méhét. Így történt ez évről évre: valahányszor fölment az Úr házába, ezzel bosszantotta őt. Ő meg csak sírt, és nem evett semmit. Akkor ezt mondta neki a férje, Elkáná: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Miért vagy úgy elkeseredve? Nem érek én többet neked tíz fiúnál? Egyszer Anna fölkel, miután ettek és ittak Sílóban. Éli pap meg ott ült egy széken az Úr templomának az ajtófélfájánál. Az asszony lelke mélyéig elkeseredve könyörgött az Úrhoz, és keservesen sírt. Azután ezt a fogadalmat tette: Seregek Ura! Ha részvéttel tekintesz szolgálóleányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálóleányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálóleányodnak, akkor egész életére az Úrnak adom, és nem éri borotva a fejét! Mivel hosszasan imádkozott az Úr színe előtt, Éli figyelte az asszony száját. Anna ugyanis magában beszélt: csak az ajka mozgott, de nem hallatszott a hangja. Éli ezért azt gondolta, hogy részeg, és ezt mondta neki: Meddig motyogsz még itt részegen? Józanodj ki végre! Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű asszony vagyok. Nem ittam bort vagy részegítő italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az Úr előtt. Ne tartsd szolgálóleányodat*

elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig. Éli erre így válaszolt: Menj el békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amivel hozzá folyamodtál! Ő pedig ezt mondta: Nézz jóindulattal szolgálóleányodra! Azután elment az asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az arca."

Imádság: Köszönjük Neked mennyei Édesatyánk, hogy Jézus Krisztus nevében imádkozhatunk hozzád, mert erre van a legnagyobb szükségünk ebben az adventi időszakban. Bocsásd meg, hogy mindennel foglalatostokdtunk ebben az időszakban, intéztük, rendeztük, rendeltük majd újra rendeltük a sok meglepetést, de a mi belső szobáink nyitva maradtak, és a Veled való szoros kapcsolat komoly rendezésre vár. Ma közel akarunk menni Hozzád, feljöttünk szent teplomodba, mint Elkána családja, de semmi sem fog sikerülni ma se, a Te szereteted nélkül. Át akarjuk komolyan érezni bűnösségünket és drága irgalmadat, amelyet időben árasztasz ránk. Te nagylelkű vagy, mi fukarok vagyunk. Te engedelkeny vagy, mi kötjük az ebet a karóhoz. Te mindenkor letekintesz a magasból ránk, de mi csak a hízelgésre vágyunk. Te megértő vagy, mi törvényeskedők vagyunk. Te türelmes vagy, mi idegesek vagyunk. Te érzékeny vagy, mi érzéketlenek. Kérünk, frissítsd fel törékeny cserépedényünket Igéd tisztaságával, hogy Anna módjára várhassunk üdvösségünket. Karácsony táján mindenki szomorúságot hordoz, de könyörgünk, Életadó, adj nekünk ma egy jobb országot, amelyben jobban örülnek egy megtérő bűnösnek, mint 99 igaznak. Drága Krisztus, bátoríts minket, hogy mindennap szolgáljunk Téged, hogy Szentlelked által lássuk beteljesedett reménységünket. Emlékeztess minket, hogy mi vagyunk a megajándékozottak, Te pedig a kegyelemben Gazdag Úr a mi Jézusunk által. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 303. dicséret: 1. verse: „Jöjj, népek Megváltója...”

Textus: Sámuel első könyve 1. fejezet, 19b.-20. versei: *„Amikor aztán Elkáná a feleségével, Annával hált, az Úrnak gondja volt rá. Egy idő múlva Anna teherbe esett, és fiút szült. Sámuelnek nevezte el, mert ezt mondta: Az Úrtól kértem őt.”*

Jézust Ünneplő, élő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Advent harmadik vasárnapja van. Várjuk az Úr eljövetelét. Vágyunk közelsége után. Hogy mekkora szükség van rá, azt az is mutatja, milyen nyomorultnak érzi magát az, akinek hiányzik. Aki nem érzi annak áldását, hogy közel van az Úr Jézus Krisztusban, halott ember. A Szentírásban ma egy családról olvastunk,

amely vágyik az Úr közelségére. Templomba járnak, vagyis mennek. Évente egyszer volt egy kijelölt ünnepük, és elmentek egy olyan szentélybe, amely egy napnyi útra volt otthonuktól. A mindennapi kemény munkában, amely a családfő, Elkáná életét jellemezte, kevés idő jutott a csendre. Egy nagy családot kellett eltartania Izrael egy nem túl termékeny régiójában. Gyakran elhangzott a szájukból egy sóhajtás, vagy találtak időt arra is, hogy egy csendes estét az Úrról és az Ő műveiről való elmélkedéssel töltsenek el, ezt nem tudjuk. Most azonban egészen más a helyzet. Most jön az ünnep, az Úrral való találkozás, az Ő közelségének mély átélése, a pihenés és az új erő átvételének ideje. Sőt ilyenkor, ahogyan olvastuk, még a másik ember ajándékozására is jutott idő. A család különleges felkészülésen ment keresztül. De ezt a felkészülést a bűn, nevezetesen a többnejűség jellemzi. Igaz ugyan, hogy az Ószövetségben nem olvasunk olyan közvetlen direktíva dokumentumról, amely ezt tiltja, de még így is egyértelmű, hogy a többnejűség nem következik Isten teremtési rendjéből. Elkáná családja azonban ezzel a szerelmi háromszöggel fordul be és tér be a templom utcába. Megérkezésük nem csap át színlelésbe, senki sem rejti véka alá, hogy mit érez, és milyen indulatok kavarnak bennünk. Peninna nagyon aggódik amiatt, hogy Annát jobban szereti a férje. Anna örömét beárnyékolja Peninna állandó nyavalygása és saját gyermektelensége. Elkánának ahelyett, hogy megpihenhetne és nyugodtan érezhetné magát, villámhárító szerepet kell betöltenie. Béketeremtő szerepben kell tetszelegnie. Az egyik fülig féltékeny, a másik elszomorodott szívvel remeg, a harmadik pedig örüljön az Úrral való közösségnek! Milyen ünnep ez? Hányszor olyan a várakozásunk, mint ezé a családé. Milyen vallási ünnepet ültek Elkáná családjában? Akárcsak mi nálunk, parancsolt ünnepet. Előírt ünnep a karácsony. Konfliktusokkal járó ünnep. Elkáná képes volt megvigasztalni Annát? Képes volt kielégítő válaszokat adni Peninnának? Elkáná valóban megtelt örömmel és nyugodt maradt? Hol voltak még a gyerekek, elvégre itt csak a feleségek kérései és kívánságai vannak feltüntetve. Hogyan

várhatunk így az Úrra családként? Elégedetlenséggel, bántással és haraggal teli lélekkel? Hozzá megyünk, Hozzá igyekszünk, megerősítéseket várunk pedig csak a bűneinket hordozzuk, és az adventünk egyáltalán nem boldog. Mi az útvonal gyakran? Síró szemek, elhagyott életek és félreértett sorsok. Nem úgy lépünk-e be az Úr házába, mintha felkészületlenek lennénk? „Miért keltetted fel a gyereket ilyen korán? Ezen a vasárnapon tényleg elhagyhatnád az istentiszteletet.” A család pedig azonnal két táborra szakad. „Miért jössz ebben a ruhában? Az egész gyülekezet elé kell állnod! Azonnal vedd át! Mit fognak szólni?” „A fürdőszoba még foglalt, mikor készüljek el? Nem léphetünk ki harc nélkül! Miattad ismét elkéstünk!” Van kedvünk találkozni Jézussal? Ismerősen hangzanak ezek a mondatok? Általában hogyan közeledünk az Úrhoz? De ha ez a helyzet, mi értelme ennek az egésznek? Hát nem merész képmutatás így keresni az Urat? Hát nem álszentség vasárnap délelőtt egy hatalmas veszekedés után családostól templomba menni, és útközben alig beszélünk egymással? Van értelme bűnös és megterhelt étellel az Úr elé kerülni? Erre a kérdésre az Úr azt mondja: Természetesen, VAN. Igen, az Úr elé kell mennünk bűneinkkel és veszekedő rossz természetünkkel. Egyedül Hozzá mehetünk és kell is mennünk. Ahhoz, hogy eljussunk Betlehembe, át kell mennünk advent hullámvölgyein. Még ilyen súlyos helyzetekben is helyünk van az Úrnál. Mit várhatott Elkáná az Úrtól, amikor meglátta botrányos családját? Vajon feltör a tűz, és mindent megemészti az Úr haragja? Lehet, hogy valamelyikük feladja? Mit kaptak cserébe? Akinek a szívében a legnagyobb keserűség volt, azonnal vigaszt és megkönnyebbülést kapott, mert kiöntötte a szívét Isten előtt. Anna megtapasztalhatta, hogy a mindennapi gyilkosságok után az élet valóban megpróbáltatásokkal jár, de Isten ígérete őt illeti. Bár még egyik sem teljesült be, a kiáradt lélek már az Úr erejével viselte szenvedését. Már nem a gonosz határozta meg életét, hanem az, hogy kegyelmet talált az Úrnál. Az Úr megemlékezett róla, és a feleség jókedvűvé, roppant boldoggá vált. Kitérta Előtte a szívét, megtörölte az arcát, és nem volt

többé szomorú. Isten áldása hullott a fejére. Isten ígérete révén ez az áldás Izrael népét is megilleti, hiszen a született gyermek Sámuel volt, aki által az Úr szólt az egész néphez, és megszabadította őket. Anna azonban ebben a helyzetben sem feledkezik meg Istenről. A névválasztás azonnal a felszabadító Istenre mutat. Sámuel, ami azt jelenti: „Könyörögtem érte az Úrhoz.” Anna valahányszor megszólította fiát, eszébe jutott az éltető Isten, és az Ő kegyelme és szeretete, amely megnyilvánult éppen benne. Eszébe jutott imaharca, könnyes arca, a vigasztalás, a bátorítás és a mennyből jövő erő. Életének első pillanatától kezdve Istent mutatja be gyermekének. Nemes, de nagyon nehéz feladat ez. Istenről beszélni és hittel élni a gyermek előtt. Állandóan az Úrról beszélni és Úrhoz szólani gyermekemért. Milyen jó lenne gyermekünk nyitottságát felhasználni saját élő hitünk megvallására. Anna soha nem vált függővé a gyermeke jelenlététől, megmaradt abban a kegyelemben, amiben részesült Isten által. Aki beváltotta ígését, Aki megemlékezett róla, Aki letörölte könnyeit, Aki kegyelmébe fogadta, egyedül Őrá összpontosított. Nem felejtette el Isten ígéreteit. Csak előre nézett. Láta maga előtt, mit tanulhat gyermeke Élitől, és arra biztatta Sámuelet, hogy engedelmeskedjen Urának. Anna visszaadja gyermekét az Úrnak. Mindent annak szentelünk, Aki igazán megvigasztal, körülvesz és nevel? Kedves Férfitestvérem! Éreztél már bűntudatot, amiért méltatlanul mentél az Úrhoz? Kedves Nőtestvérem! Felszabadító az a gondolat, hogy Jézushoz mehetsz a bűneiddel, mert Ő hívja a bűnösöket? El tudjuk-e fogadni, hogy mások is Jézushoz mennek a bűneikkel, így sok bűnös ember van a gyülekezetben, akit csak Jézus szeretete igazít meg? Ez problémát vagy konfliktust jelent számunkra? Kedves testvéreim! Van értelme az Úrhoz fordulni, ha zavaros az életünk, amikor szomorúak vagyunk, amikor válságban vagyunk, amikor a bűneinkkel küzdünk? Ez az egyetlen értelme az életnek: az Úr elé állni, Aki rendezi életünket. Találkozni úgy igazán az Úrral, még ha részegnek is lát a világ, de ki tud igazán fájdalmamról, ha nem az, Aki a Fájdalmak Férfia. Időpontot kérni az Úrtól, egy ünnepet,

megszentelni egy napot, feljönni, eljönni, Jézus Krisztushoz, aki ezt mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradotok és meg vagytok terhelve; én megnyugvást adok nektek (Mt 11,28).” Engedjünk ma is Jézus hívásának, és tapasztaljuk meg, mint Anna, hogy milyen kiönteni a szívünket teljesen az Úr előtt, hiszen Nála boldogság, üdv vár ránk. Ámen.

Utóima: „Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk (Zsid 4,16).”

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban (Fil 4,6-7).”

„Nem rejtélyesen szóltam, a földnek egy sötét helyén. Nem azt mondtam Jákób utódainak, hogy hiábavaló dolgokban keressenek engem. Én, az Úr, igazat mondok, a valóságot jelentem ki (Ézs 45,19)!”

„Mivel tehát, testvéreim, bízhatunk abban, hogy bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel,... (Zsid 10,19-23).”

„Ezért bizakodva mondjuk: „Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem (Zsid 13,6)?”

„Sohasem felejttem el utasításaidat, mert azokkal éltetsz engem. Tied vagyok! Szabadíts meg, hiszen utasításaidat kutatom (Zsolt 119,93-94).”

„Ha elesik is, nem marad fekvé, mert az Úr kézen fogja (Zsolt 37,24).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: „Örül az igaz, ha látja a megtorlást, [...] Az emberek pedig ezt mondják: Mégis van az igaznak jutalma! Mégis van Isten, ...” (Zsolt 58, 11-12)

Áldás: „Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete! A ti szelídségetek legyen ismert minden ember előtt! Az Úr közel (Fil 4,4-5)!” Ámen.

Záró ének: 303. dicséret: 2-7. versei: „Nem emberi erőttől,...”